

HUNDE

131. ÅRGANG - NR. 6 - JUNI 2021

VÆN HUNDEN
TIL AT VÆRE
ALENE HJEMME

Haleamputerede
Nemo må deltage i
konkurrencer igen

Værd at vide
OM STÅENDE
JAGTHUNDE

ER BØRN
OG HUNDE
EN GOD IDÉ?

Danske hundelove sammenlignet med andre landes

Hovedsponsor
for Dansk
Kennel Klub

Vi kender de fleste regler for hunde i Danmark, men hvordan er lovgivningen på hundeområdet egentlig i andre lande?

Lovgivning om opdræt og hold af familiehunde

– *hvordan ligger Danmark i forhold til andre lande?*

Danmark har en meget omfattende og detaljeret lovgivning, når det drejer sig om at sikre velfærden hos landbrugs- og forsøgsdyr. Når det kommer til familiedyrene, herunder hundene, er der meget mindre lovgivning. Er dette unikt for Danmark – eller er det noget, vi har til fælles med de lande, som vi normalt sammenligner os med? Dette spørgsmål forsøger vi i denne artikel at besvare baseret på resultaterne fra et projekt, hvor vi sammenlignede lovgivningen vedrørende hunde i 11 lande.

TEKST: DYRLÆGE, POSTDOC IBEN MEYER, ADJUNKT SØREN STIG ANDERSEN, PROFESSOR BJÖRN FORKMANN, PROFESSOR SØREN SAXMOSE NIELSEN OG PROFESSOR PETER SANDØE
FOTO: SHUTTERSTOCK

De 11 lande, hvis lovgivning vi har kigget på, er Australien, Danmark, England, Italien, Holland, New Zealand, Norge, Sverige, Tyskland, USA og Østrig. For Australiens vedkommende har vi fokuseret på lovgivningen i delstaten New South Wales. For Tyskland og Østrig har vi ud over den overordnede føderale lovgivning i hvert land også set på lovgivningen i tre delstater. For USA har vi forsøgt at lave en opsummering på tværs af stater og amter. Vi fokuserer her på lovgivningen indenfor syv områder. Vi har udvalgt disse områder baseret på et skøn over,

hvad der har betydning for familiehundes velfærd. Områderne er: 'avl', 'erhvervsmæssigt hold, opdræt og salg', 'farlige hunde', 'specifikke krav til pasning og rammer for hold af hund', 'hunden i det offentlige rum', 'operative indgreb og aflivning', og 'import'.

En mere omfattende sammenligning af lovgivningen i de 11 lande kan findes i en anden artikel, som vi har skrevet, og som sammen med det bagvedliggende materiale med kilder og uddybende dokumentation kan læses her: <https://dyreetik.ku.dk/forskningsprojekter/regler-og-praksis/>

»»

For alle de europæiske lande kræves der en tilladelse fra myndighederne til erhvervs-mæssigt hold, opdræt og salg af hunde. I Danmark kræves der også en særlig uddannelse.

§ AVL

Indenfor avl af hunde kan der opstå velfærdsrelaterede problemer både for avlstæverne og for et stort antal hunde af racer med en ekstrem fænotype, f.eks. brachycephale racer (fladnæsede hunde som mops og fransk bulldog), eller med en høj forekomst af arvelige sygdomme.

Danmark har som det eneste af de her sammenlignede europæiske lande – i det videre blot omtalt som de europæiske lande – ingen specifik lovgivning omkring avl af hunde. Kun i USA er der et tilsvarende fravær af lovgivning omkring avl af familiedyr. De øvrige europæiske lande har en varierende grad af regulering. For de fleste landes vedkommende findes der en generel lovformulering om, at der ikke må avles på dyr eller specifikt på hunde, der har egenskaber eller defekter, som kan forventes at skabe lidelse for enten dyret selv eller dets afkom. Holland og Tyskland er gået et skridt videre og har i fortolkningen af deres lovgivning udspecificeret, at avl på bestemte individer fra bestemte racer forbydes pga. sundhedsmæssige problemer i disse racer. I Holland skal hunde fra brachycephale racer opfylde bestemte kriterier for, at de må bruges i avl. Desuden kan det nævnes, at en dyreværnsorganisation i Norge har rejst sag mod den norske kennelklub, den norske bulldogklub og den norske cavalierklub baseret

på den generelle bestemmelse i den norske dyreværnslov omkring avl af dyr. Udfaldet af denne sag afventes stadig.

En del af de europæiske lande og New South Wales stiller også krav til tævens mindstealder før parring, samt til hvor mange kuld tæven må få pr. år. Disse regler kan have betydning for tævens velfærd og muligvis også for hvalpenes velfærd både på kort og længere sigt.

I mange lande findes der ud over lovgivningen også forskellige regler og anbefalinger, som er indført af kennel- og raceklubber, og som gælder for medlemmerne af disse klubber. I Danmark foregår der således en vis regulering af hundeaavl via de stambogsførende organisationer som f.eks. Dansk Kennel Klub, der kan stille krav til hundenes sundhed og forhold omkring avlen. Men fraværet af en national lovgivning i Danmark betyder, at de opdrættere, der ikke ønsker at følge organisationernes interne regler omkring avl, kan vælge at opdrætte udenfor sådanne rammer.

§ ERHVERVSMÆSSIGT HOLD OG OPDRÆT SAMT SALG AF HUNDE

Produktion af hvalpe på 'hvalpefabrikker' samt illegal import, hvor der er problemer med de fysiske forhold omkring hundene, mangel på socialisering og for tidlig adskillelse fra tæven, kan give store velfærdsproblemer for hundene på både kort og lang sigt. Der stilles derfor i de fleste lande flere krav til hold af hunde, når hundene holdes på en måde, der betragtes som erhvervsmæssig.

For alle de europæiske lande kræves der en tilladelse fra myndighederne til erhvervsmæssigt hold, opdræt og salg af hunde. I Danmark defineres 'erhvervsmæssigt' som: salg af hunde, opdræt hvor der med anvendelse af tre eller flere avlstæver avles tre eller flere kuld hvalpe

”

**FRAVÆRET AF EN NATIONAL
LOVGIVNING I DANMARK
BETYDER, AT DE OPDRÆTTERE,
DER IKKE ØNSKER AT FØLGE
ORGANISATIONERNES INTERNE
REGLER OMKRING AVL, KAN
VÆLGE AT OPDRÆTTE UDEFOR
SÅDANNE RAMMER.**

pr. kalenderår, samt hold af hunde i pension eller på internat. De øvrige europæiske lande har lignende definitioner, men i nogle lande, f.eks. Sverige, betragtes et stort hundehold som erhvervmæssigt, også selvom der ikke er tale om opdræt eller salg. I andre lande kan aktiviteter ud over salg og avl, f.eks. træning og transport, også være reguleret som erhvervmæssige. Lovgivningen for erhvervmæssigt hold af hunde kan også stille krav til størrelsen af rum og bure, fodring, luftning m.m. samt til personalets faglige kompetencer. De mest specifikke retningslinjer findes i Danmark, Sverige, Norge og Østrig.

I alle de europæiske lande, i New South Wales og i ca. halvdelen af staterne i USA findes der en nedre aldersgrænse for salg af hvalpe. De fleste europæiske lande forbyder salg af hunde på markeder/i butikker. Flere lande stiller også krav til, at sælger skal give køber en pasningsvejledning ved overdragelse af hunden, og i Danmark er det i loven angivet, hvilke specifikke emner denne vejledning skal indeholde.

Der er også nogle interessante forskelle mellem landene i forhold til opdræt og salg af hunde. Danmark og Holland stiller krav til den uddannelse, som personalet involveret i erhvervmæssigt hold, opdræt og salg af hund skal have. I England må hunde kun sælges fra det sted, hvor de er født og opdrættet, og kun når køber er til stede på sælgers lokalitet. Hvalpe skal også kunne fremvises sammen med deres mor. I Østrig kræves der tilladelse til erhvervmæssigt salg for at sælge hunde på internettet, og i New South Wales skal alle salgsopslag, også på internettet, inkludere et ID på enten hunden eller den, der formidler salget af hunden. >>>

Opdrætterforsikring

En tryk start - fra fødsel og til hvalpene flytter i det nye hjem.

- Samme sygeforsikring hele livet
- Kun én selvrisko uanset antallet af diagnoser
- Dækker sygdom og ulykke i hele Europa
- Dækker to fødselskomplikationer, herunder kejsersnit
- Sygedækning af hvalpekuld fra dag et og frem til overdragelse
- Du kan give dine hvalpekøbere 30 dages gratis ansvars- og sygeforsikring som en tryk start.

Læs mere på
dyrekassen.dk

**dyrekassen
danmark**

★ Trustpilot

USA og New Zealand har i forhold til de her undersøgte parametre en lavere grad af regulering på salg af hunde.

§ 'FARLIGE' HUNDE

Lovgivning på dette område handler primært om beskyttelse af offentligheden, men kan få betydning for hundenes velfærd, fordi mærkaten 'farlig' kan betyde indskrænket frihed og adskillelse af hund og ejer, hvis hunden anses for farlig.

I Danmark er det ligesom i Norge og England forbudt at holde visse racer/typer af hunde, og hunde af forbudte racer bliver aflivet. I Norge og England rummer forbudslisten henholdsvis seks og fire forskellige racer. Danmarks forbudsliste rummer 13 racer. I England er der mulighed for at få en hund af de forbudte racer optaget på en 'undtagelsesliste', hvis politiet konkret har vurderet, at den ikke er farlig for offentligheden. I givet fald stilles der særlige krav til, hvordan hunden holdes. Holland og Italien har tidligere haft et raceforbud, men har ophævet det. Nogle delstater i Tyskland og Østrig har lister over racer, der betragtes som 'farlige'. Listerne er ikke ens på tværs af delstater, og i nogle delstater indgår alle hunde over en vis størrelse. Det er muligt at få tilladelse til at holde 'farlige' hunde, når visse krav og restriktioner opfyldes. I USA er lovgivningen omkring 'farlige' hunde reguleret på delstats- og amts- og nogle gange byniveau, og der er stor variation på tværs af landet. Hunde af bestemte racer betragtes flere steder som 'farlige', men raceforbud forekommer kun i enkelte amter og byer.

I de fleste lande, inklusive Danmark, er lovgivningen vedrørende transport af hund rettet mod hensynet til føreren og trafiksikkerheden. Kun i Sverige, New Zealand og New South Wales stilles der krav til hundens komfort og sikkerhed under transport.

”

I TYSKLAND ER DER
LOVGIVNING PÅ VEJ, DER
KRÆVER MINDST TO
DAGLIGE LUFTETURE PÅ
SAMLET MINDST EN TIME.

Alle de her undersøgte lande på nær Sverige og Holland har regler for hunde, der – uanset race – har udvist farlig adfærd. Den retslige konsekvens kan være restriktioner, der skal sikre kontrol over hunden, f.eks. i form af indhegning, påbud om snor og/eller mundkurv, mærkning og registrering, eller konsekvensen kan være aflivning. I Tyskland, Østrig og Italien findes desuden forskellige krav om uddannelse af ejeren, og flere tyske og østrigske delstater stiller også krav til f.eks. ejerens egnethed, pålidelighed, straffeattest og ædruelighed. Som de eneste af de her undersøgte lande har Sverige og Holland ingen klassificering af 'farlige' hunde, hverken på baggrund af race eller adfærd.

§ KRAV TIL PASNING OG RAMMER FOR HOLD AF HUND

Det er klart, at de fysiske rammer, vi tilbyder vores hunde, graden af aktivering, træningsmetoder m.m. kan have stor betydning for hundenes velfærd. Der er stor forskel på, i hvor stor udstrækning de udvalgte landes lovgivning regulerer privates hold af hund.

I Danmark stiller lovgivningen ikke krav til, hvordan private hundeejere huser eller aktiverer deres hunde. USA og New South Wales har et tilsvarende fravær af lovgivningsmæssige krav. Til gengæld stiller den danske lovgivning som nævnt krav om, at en køber, der erhverver en hundehvalp fra en avler med erhvervs-mæssig status, skal have udleveret en skriftlig pasningsvejledning, og der er en meget detaljeret beskrivelse af, hvad informationen til køberen af hunden skal indeholde.

De øvrige udvalgte lande har varierende grad af regulering. Sverige, Tyskland og Østrig har den mest vidtgående lovgivning vedrørende indretning af hundens inden- og udendørs miljø. Sverige har desuden regler omkring varighed af alene-tid for hunden samt krav til luftning. I Tyskland har den tyske fødevareminister tilkendegivet, at der også i Tyskland vil komme et specifikt minimumskrav – mindst to daglige ture på samlet mindst en time – til luftning af hunde.

I de fleste lande, inklusive Danmark, er lovgivningen vedrørende transport af hund rettet mod hensynet til føreren og trafikssikkerheden. I Sverige, New Zealand og New South Wales stilles der dog krav til hundens komfort og sikkerhed under transport. >>>

DE FYSISKE RAMMER, VI TILBYDER VORES HUNDE, GRADEN AF AKTIVERING, TRÆNINGSMETODER M.M. HAR STOR BETYDNING FOR HUNDENES VELFÆRD.

DET MENER DKK'S FORMAND, JØRGEN HINDSE

Foto: Yan Wen

Loggivning om avl og opdræt

Som det fremgår af artiklen, er der i flere europæiske lande en generel lovformulering om, at der ikke må avles på hunde, der har egenskaber eller defekter, som kan forventes at skabe lidelse for enten dyret selv eller dets afkom. Burde DKK arbejde for, at noget lignende blev indført i Danmark? Der er både for og imod.

I min optik ville en vis basislovgivning om opdræt være fornuftig. Det ville betyde, at også de hunde, der opdrættes udenom DKK, var omfattet af nogle minimumsbestemmelser, og dermed kunne det potentielt løfte sundheden for Danmarks samlede hundebestand. Det er dog meget afgørende, hvordan en sådan lovgivning formuleres. Skræmmeeksemplet er Holland, der har indført national lovgivning for opdræt af kortnæsede racer, men ingen regulering af import af de selvsamme racer. Vi ved af erfaring fra smileyordningen og registreringen af erhvervs-mæssige opdrættere, at det i praksis mest kommer til at ramme DKK-registreret opdræt, fordi vi er meget nemmere at kontrollere end "de andre". Derfor bliver mit samlede svar et "nej".

Loggivning om privat hundehold

Nogle af vores europæiske nabolande har ret vidtgående regler for, hvordan man skal holde hund i private hjem. Sverige har f.eks. regler for, hvor længe en hund må være alene hjemme samt krav til luftning. Den tyske fødevareminister har desuden tilkendegivet, at de også vil indføre et specifikt minimumskrav til luftning af hunde lydende på mindst to daglige ture med en samlet varighed på mindst en time. Det er klart, at de rammer, vi tilbyder vores hunde, har stor betydning for hundenes velfærd. Jeg mener dog, at der skal sættes ind med rådgivning og kurser i stedet for lovgivning. Detailregulering af hundenes forhold i private hjem giver for mig at se ingen mening, bl.a. fordi det vil være helt umuligt at kontrollere og næppe en opgave, politiet vil prioritere.

I Norge er det ikke tilladt at importere gadehunde kommercielt til landet.

I DANMARK SKAL HUNDE I BYER FØRES I SNOR ELLER VÆRE I FØLGE MED EN PERSON, DER HAR FULDT HERREDØMME OVER HUNDEN.

I forhold til træning af hunde har Danmark og alle øvrige europæiske lande indført eller er ved at indføre forbud mod brug af el-halsbånd. El-halsbånd er ikke forbudt i USA og New Zealand.

Nogle europæiske lande har indført forbud mod brug af præstationsremmende stoffer for enten dyr generelt eller specifikt for hund. Danmark har ikke sådan et forbud, men området er til en vis grad reguleret af private organisationer. F.eks. har Dansk Kennel Klub udarbejdet regler omkring dette i forbindelse med konkurrencer og udstilling i klubbens regi.

§ HUNDEN I DET OFFENTLIGE RUM

Lovgivningen på dette område omhandler kontrol af hunde, der medbringes i det offentlige rum. Området er primært reguleret under hensyn til mennesker, men kan også have betydning for hundes og andres dyrs velfærd, idet hunde, der ikke er under ejers kontrol, kan udgøre en fare for andre dyr og indirekte kan begrænse deres udfoldelsesmuligheder.

I Danmark skal hunde i byer føres i snor eller være i følge med en person, der har fuldt herredømme over hunden. Endvidere har den enkelte kommune mulighed for at forbyde, at hunde går uden snor i bestemte områder. Lignende regler findes i alle andre lande på nær Sverige, Norge og England. I Danmark, nogle delstater i Tyskland samt i Italien er der lovmæssige krav til snorens længde.

Sveriges, Norges og Englands lovgivning har en mere overordnet formulering om ejers ansvar for, at hunden ikke kommer ud af kontrol eller generer andre i det offentlige rum. Dog kan der både i Sverige og Norge være lokale bestemmelser omkring snorepåbud, f.eks. omkring legepladser, indkøbsområder m.m.

I Danmark samt Norge og England kan ejere af hunde, der har udvist farlig adfærd, få et påbud om, at hunden skal være i snor og evt. bære mundkurv i det offentlige rum. I flere af de lande, hvor hunde kan blive klassificeret som 'farlige' på baggrund af race eller adfærd, skal sådanne hunde tilsvarende være i snor og/eller bære mundkurv i det offentlige rum. I Wien skal alle hunde uanset race eller tidligere adfærd bære mundkurv på steder, hvor folk færdes tæt. I Italien skal ejere af alle hunde under færden i det offentlige rum medbringe mundkurv, som hunden kan få på efter behov.

§ OPERATIVE INDGREB OG AFLIVNING

Operative indgreb uden veterinærmedicinsk begrundelse, herunder kupering af haler og ører, fjernelse af stemmebånd og neutralisation, kan have betydning for hundes velfærd, da sådanne indgreb ud over risikoen for smerte og komplikationer også kan påvirke hundenes adfærd og/eller interaktion med andre hunde.

I Danmark er det ligesom i de øvrige europæiske lande forbudt at foretage operative indgreb på familiedyr/hunde uden en veterinær-

medicinsk begrundelse. Dog tillader alle lande på nær Norge at lade hunde neutralisere uden veterinærmedicinsk årsag. Danmark, England og Tyskland har desuden en undtagelse i forhold til forbuddet mod halekupering på hund, således at bestemte arbejds- eller jagthunde – for Danmarks vedkommende fem navngivne racer – kan halekuperes.

I både New Zealand og New South Wales i Australien er halekupering og ørekupering på hund forbudt, mens fjernelse af stemmebånd (debarking) er tilladt, hvis træning/adfærdsbehandling har været forsøgt. I USA er alle de her nævnte operative indgreb tilladt.

I Danmark, Tyskland samt de fleste stater i USA skal aflivning foretages af en dyrlæge eller en anden person uddannet til dette – f.eks. en person med jagttegn. I Danmark gælder dette krav ikke for hvalpe yngre end en uge. I andre lande, herunder Sverige og Norge, kan alle aflive en hund, men det skal foregå human.

Det er generelt tilladt at aflive uønskede hunde i alle de her undersøgte lande på nær i Holland, Østrig, Tyskland og Italien, hvor det kun er tilladt, hvis der findes en såkaldt fornuftig eller lovmæssig defineret grund såsom uhelbredelig sygdom eller alvorlige adfærdsproblemer, der gør hunden farlig for sine omgivelser.

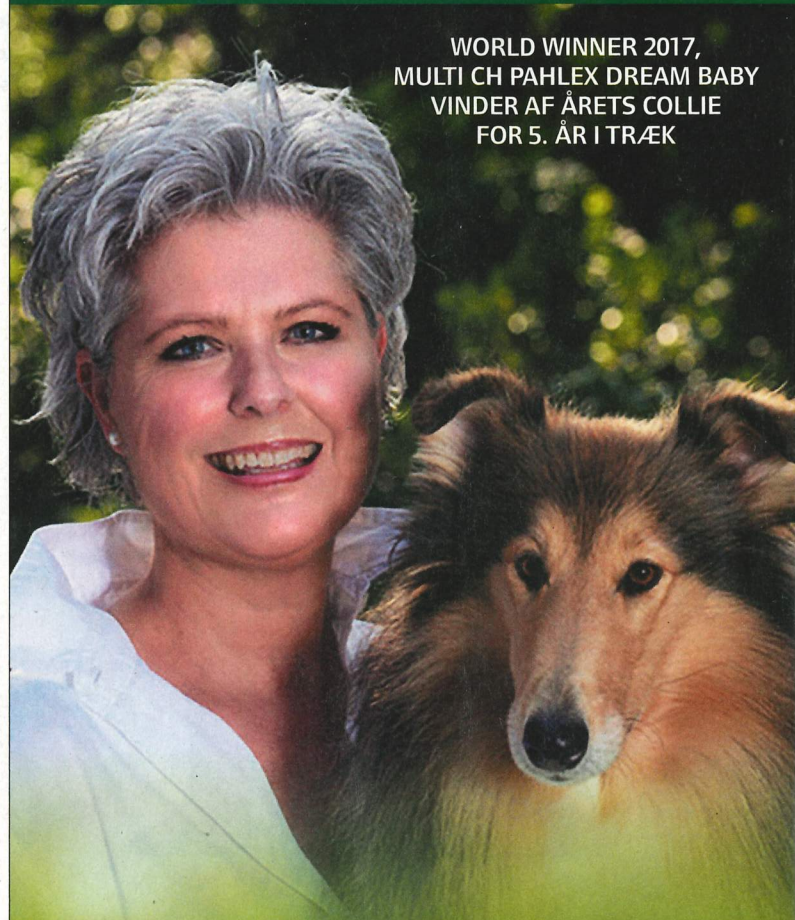
§ IMPORT

Import af hunde bliver til dels reguleret for at beskytte menneskers sundhed, f.eks. ved at begrænse spredning af rabies. Lovgivning på dette område tjener dog også i stigende grad til at beskytte hundes velfærd ved at begrænse import af hunde, som er for unge, mangler at blive vaccineret eller kommer fra opdræt, der ikke giver dem en ordentlig start på livet.

Danmark følger de samme regler omkring handel med hunde mellem EU-lande og import af hunde fra ikke-EU-lande (tredjeland) som de andre europæiske lande. Danmark adskiller sig dog på ét punkt, der kan have betydning for, hvor svært eller let det er at importere hundehvalpe til landet. I de fleste EU-lande findes en nedre aldersgrænse på 15 uger for indførsel af hvalpe. Denne grænse er relateret til kravet om rabiesvaccine. Danmark har dog i lighed med Østrig lavet en undtagelse for handel med andre EU-lande. Her er det tilladt at indføre dels hvalpe under 12 uger uden vaccination, dels hvalpe mellem 12 og 16 uger, der er blevet vaccineret, men hvor der endnu ikke er gået 3 uger fra vaccinationen.

Til gengæld stiller Danmark ligesom Norge krav om, at den, der importerer hunde, skal registreres hos myndighederne. Af lovgivningen i Danmark, Sverige, Norge, Holland og Østrig følger også, at hunden skal registreres efter indførsel i landet. I Norge er det ikke længere tilladt at importere gadehunde kommercielt til landet. Tidligere gadehunde fra udlandet kan således kun komme til Norge sammen med en ejer, og ejeren skal i så fald dokumentere, at hunden inden indførsel har boet sammen med ejeren i minimum seks måneder. >>>

WORLD WINNER 2017,
MULTI CH PAHLEX DREAM BABY
VINDER AF ÅRETS COLLIE
FOR 5. ÅR I TRÆK

VI ØNSKER HENRIETTE OG
KENNEL PAHLEX TILLYKKE MED
ÅRETS COLLIE 2020

♥ HOKAMIX30 ♥

Du finder det hele her
www.Greendog.dk

greendog@greendog.dk Tlf.: 27 50 75 50

I Holland skal hunde fra brachycephale racer opfylde bestemte kriterier for, at de må bruges i avl.

Importreglerne i USA ligger tæt på de europæiske, dog skal hunde være mindst seks måneder, før de kan importeres til landet. New South Wales og New Zealand stiller højere krav til import af hunde. Disse lande har som de eneste et krav om karantæne for alle hunde ved ankomst til landet.

Skal Danmark stille mere specifikke krav til hold af familiehunde?

Danmark har en hundelov, som meget specifikt og detaljeret regulerer hensynet til offentlighedens sikkerhed. Regulering af familiehundens velfærd skal derimod i høj grad udledes af generelle bestemmelser i dyrevelfærdsloven. De krav, der skal sikre, at hunde holdes og passes på en forsvarlig måde, fremgår således på en række punkter alene af dyrevelfærdslovens generelle bestemmelser og vil i praksis kun kunne bruges til at gribe ind overfor egentlig vanrøgt eller anden groft uforsvarlig behandling.

Fra andre europæiske lande er der eksempler på dyrevelfærdslovgivning, hvori der gives mere præcise anvisninger omkring hold af hund. I Danmark har vi lidt tilsvarende haft en diskussion om, hvorvidt man for at holde en hund skal have et såkaldt hundekørekort. Mere detaljerede lovmæssige anvisninger kan fortolkes som et større fokus på familiehundens velfærd. Omvendt kan der argumenteres for, at f.eks. bestemmelser om, hvor ofte og hvor længe hunde skal luftes, kan være meget svære at håndhæve. En sådan lovgivning kan dog stadig tjene til at sende signal til hundeejere om, hvad der lægges vægt på i sikring af hundens velfærd.

Også når det kommer til lovgivning om avl af hunde, har Danmark ingen specifikke bestemmelser. Her skiller Holland og Tyskland sig ud i kraft af deres forbud mod avl af hunde, hvor der kan forventes en høj forekomst af arveligt betingede lidelser. Stambogsførende organisationer i de lande, hvor denne type lovgivning omkring avl er blevet indført, har dog udtrykt bekymring for, at det kan føre til større import af hunde fra lande, der ikke har sådanne regler. Lovmæssige restriktioner på avl af f.eks. brachycephale hunde, giver derfor anledning til at diskutere, om man også skal regulere import af hunde fra lande med mindre restriktiv lovgivning.

Et yderligere område, hvor dansk lovgivning er begrænset, vedrører salg af hunde via internettet. Her er der regulering i Østrig. Da der i Danmark, ligesom i en del andre lande, er regulering af salg af hunde i butikker og på markeder, vil der nok være behov for en opdatering af lovgivningen til også at omfatte den stigende handel med hunde via internettet.

Der er for os at se ingen tvivl om, at diskussionen om, hvor specifikke krav lovgivningen skal stille i forhold til at sikre velfærden hos familiehunde, kommer til at fortsætte.

”

DER ER INGEN TVIVL OM, AT DISKUSSIONEN OM, HVOR SPECIFIKKE KRAV LOVGIVNINGEN SKAL STILLE I FORHOLD TIL AT SIKRE VELFÆRDEN HOS FAMILIEHUNDE, KOMMER TIL AT FORTSÆTTE.